

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **V. T. K.**
bytem

zastoupený advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2016, č. j. MV-137985-9/SO-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou původně u Krajského soudu v Plzni a postoupenou Městskému soudu v Praze dne 14.2.2017 se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky 23.8.2016, č. j. OAM-21565-45/DP (dále jen „rozhodnutí správního orgánu“). Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby

platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podaná podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce nejprve obecně namítl, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též jen „s. ř.“). Má za to, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly v rozporu s ust. § 3 s. ř. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu, je podle žalobce v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, přičemž zásadním způsobem byla porušena zejména ust. § 2 odst. 3, 4 s. ř. a ust. § 4 odst. 1, 4 s. ř.
3. Žalobce dále namítl, že správnímu orgánu prvního stupně původně doložil kompletní žádost a pokud by správní orgán nevydal předešlá nezákonná rozhodnutí, žalobce by se do dané situace nikdy nedostal. Žalobce k tomu poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2015, č. j. MV-97861-4/SO/sen-2014, kde žalovaný uvádí, že *„Komise přisvědčuje námitce účastníka řízení, že napadené rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami správního řízení, zejména s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ze kterého vyplývá, že by přijaté řešení mělo odpovídat okolnostem daného případu (viz výše). Vzhledem ke skutečnosti, že ze spisového materiálu, konkrétně z vyjádření účastníka řízení je zřejmé, že se domníval, že žádost je kompletní a opakovaně žádal správní orgán I. stupně o sdělení v případě, že by žádost kompletní nebyla, a správní orgán I. stupně na tyto žádosti nerefletoval, domnívá se Komise, že dále porušil § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. kde je uvedeno, že správní orgán by měl poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to třeba, když v daném případě je zřejmé, že účastník řízení byl v dobré víře, že žádost je kompletní.“*
4. Dále žalobce uvedl, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou přepjatě formalistická a v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Žalobce je toho názoru, že správní orgány obou stupňů vůbec nešetřily smysl a účel právní úpravy, nepřistoupily k věci dostatečně individualizovaně a s ohledem na všechny okolnosti daného případu a nešetřily práva a oprávněné zájmy žalobce. Žalobce k tomu poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 150/99 a skutečnost, že Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci.
5. Podle žalobce se žalovaná rovněž řádně nevypořádala s uplatněnými odvolacími námitkami. Konstatovala sice, že žalobce uplatnil námitky proti rozhodnutí správního orgánu, avšak tyto dále nijak neřešila a pouze je odmítla jako nedůvodné, aniž by svůj názor zdůvodnila, což je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 s. ř. a judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí č.j. 5 A 48/2001-47).
6. Závěrem pak žalobce namítl, že správní orgány nezákonně posoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se vůbec nezabývala otázkou, jak může být účastníku řízení zasaženo do soukromého a rodinného života, pouze konstatovala, že zásah

do soukromého a rodinného života je přiměřený. Tuto otázku je nutné posuzovat vždy individuálně, k čemuž žalobce uvedl, že na území České republiky pobývá již osm let.

7. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že nesouhlasí s žalobcem, že napadené rozhodnutí je nezákonné, formalistické, nepřezkoumatelné a v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 4 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 s. ř. Je toho názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se správním řádem, neboť okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny, ohledně otázky přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají dle žalované žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem ve výše zmíněném odstavci. V podrobnostech pak žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na předložený spisový materiál.
8. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:
9. Dne 9.7.2015 podal žalobce správnímu orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 44a zákona o pobytu cizinců.
10. Dne 18.8.2015 byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti, vady byly označeny a k výzvě bylo přiloženo poučení. Žalobci byla k nápravě dána lhůta 21 dnů od doručení výzvy. Téhož dne bylo správní řízení přerušeno na dobu 21 dnů od doručení výzvy k nápravě vad.
11. Dne 23.9.2015 žalobce své podání na výzvu doplnil o část z požadovaných dokumentů.
12. Dne 1.12.2015 bylo žalobci zasláno vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 27.11.2015, č. j. OAM-21565-14/DP-2012 a taktéž i vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto bylo žalobci doručeno dne 10.12.2015.
13. Dne 22.12.2015 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí.
14. Dne 7.1.2016 vydal správní orgán prvního stupně usnesení, kterým stanovil žalobci lhůtu 15 dnů od doručení tohoto usnesení k uplatnění jeho práva navrhopat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v tomto řízení.
15. Dne 21.1.2016 žalobce požádal správní orgán prvního stupně o přerušování řízení na dobu 14 dnů, a to z toho důvodu, aby mohl doložit nový dokument, který prokazuje, že má zajištěno bydlení.
16. Dne 26.1.2016 bylo usnesením řízení přerušeno na dobu 7 dnů od doručení tohoto usnesení.
17. Dne 22.2.2016 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí pod č. j. OAM-21565-20/DP-2015, kterým zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Žádost byla zamítnuta podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 dále ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem

na ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v uplynulých dvou letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání.

18. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16.5.2016, č. j. MV-52139-7/SO-2016 bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22.2.2016 z důvodu nepřezkoumatelnosti a nedostatečného zjištění skutkového stavu zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
19. Dne 1.6.2016 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k odstranění vad, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení této výzvy, jejíž součástí bylo i poučení o následcích nedoložení požadovaných listin. Správní orgán prvního stupně žalobce vyzval mj. k doložení aktuálních dokladů prokazujících jeho úhrnný příjem. Zároveň bylo řízení na výše uvedenou dobu usnesením přerušeno. Tato výzva i usnesení byla doručena žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce dne 8.6.2016.
20. Dne 29.6.2016 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad, a to o dalších 30 dnů, jelikož žalobce se nacházel z důvodu návštěvy nemocné matky ve své rodné zemi. Tato žádost byla usnesením ze dne 1.7.2016 správním orgánem zamítnuta, jelikož lhůta pro odstranění vad vypršela již dne 24.6.2016. Dne 1.7.2016 byl žalobce vyrozuměn o pokračování v řízení a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Proti rozhodnutí o neprodloužení lhůty podal žalobce odvolání.
21. Dne 20.7.2016 se právní zástupce žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí.
22. Dne 2.8.2016 vydal správní orgán prvního stupně usnesení, kterým stanovil žalobci lhůtu 5 dnů od doručení tohoto usnesení k uplatnění jeho práva navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v tomto řízení.
23. Dne 23.8.2016 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí pod č. j. OAM-21565-45/DP-2015, kterým zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Žádost byla zamítnuta podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 a dále ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání.
24. Podáním ze dne 29.9.2016 žalobce doložil daňové priznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 a doklad o zaplacení daně, doklad o zajištění ubytování ze dne 1.12.2016 a potvrzení o bezdlužnosti.
25. Dne 13.12.2016 bylo žalovanou rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí prodloužení lhůty k odstranění vad ze dne 1.7.2016, č. j. OAM-21565-34/DP-2015, a to z toho důvodu, že žádost k odstranění vad byla podána až po uplynutí lhůty, a lhůtu, která již uplynula, prodloužit nelze.
26. Rozhodnutím žalované ze dne 13.12.2016, č. j. MV-137985-9/SO bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23.8.2016 potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.

27. Při ústním jednání před soudem, které proběhlo dne 16. 5. 2019, právní zástupce žalobce setrval na žalobním návrhu a odkázal na obsah žaloby. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, které považuje za plně přezkoumatelné, přičemž ve věci žádosti žalobce nebylo možné postupovat jinak, než ji zamítnout.

Posouzení věci soudem

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
29. Podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění relevantním pro tuto věc, tj. ve znění účinném do 31.5.2017, lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na dobu v dalších ustanoveních dále specifikovanou.
30. Podle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců se *[n]a prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
31. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[d]obu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
32. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*
33. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[k] žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minima cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem) nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.*
34. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví*

k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

35. Žalobcovy námitky směřující proti napadenému rozhodnutí lze rozdělit do tří okruhů. První okruh žalobních námitek směřuje proti přílišnému formalismu, druhý okruh námitek směřuje vůči nepřiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a třetí okruh námitek směřuje proti nedostatečnému přezkoumání odvolacích námitek žalovaným.
36. První okruh žalobních námitek soud shledal nedůvodným. Žalobce podal žádost o prodloužení k povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – OSVČ, přičemž zákon ukládá, aby žadatel (žalobce) předložil spolu s touto žádostí také doklady ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poté, co bylo první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ze dne 22.2.2016, č. j. OAM-21565-20/DP-2015) žalovaným zrušeno, byl žalobce (opět) vyzván dne 1.6.2016, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy k žádosti doplnil aktuální potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá žádné vymahatelné nedoplatky včetně penále a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že účastník řízení nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále a dále aktuální doklady o zajištění finančních prostředků podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tato výzva byla doručena právnímu zástupci žalobce dne 8.6.2016. Až dne 29.6.2016 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost právního zástupce o prodloužení lhůty, přičemž tato žádost byla správním orgánem zamítnuta z toho důvodu, že lhůta již dne 24.6.2016 uplynula.
37. Přestože to zákon výslovně neuvádí, podmínkou pro prodloužení lhůty podle § 39 odst. 2 s. ř. je žádost dotčeného účastníka řízení o takové prodloužení ještě před uplynutím lhůty původně určené správním orgánem. Z povahy i logiky věci totiž vyplývá, že nelze prodloužit lhůtu, která již uplynula (shodně JEMELKA, L. a kol. Správní řád., Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 220). V tomto případě je zřejmé, že lhůta dne 24.4.2016 uplynula a nemohla být k žádosti podané dne 29.4.2016 prodloužena. Správní orgán tedy rozhodl o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k doplnění podkladů zcela řádně a dle litery zákona.
38. V této souvislosti však lze zároveň odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.11.2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34: „[o]tázkou, jakou má mít výzva k odstranění vad žádosti formu, se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě rozhodnutí a dovodil, že § 39 správního řádu zmocňuje správní orgán k určení lhůty k provedení úkonu ve správním řízení obecně tam, kde vyvstane potřeba poskytnout účastníkovi lhůtu a ta přímo nevyplývá ze zákona. Oproti tomu § 45 odst. 2 správního řádu zmocňuje správní orgán ke stanovení lhůty pouze v řízení o žádosti tehdy, když zde vyvstane potřeba odstranění vad žádosti. Správní orgán poté k odstranění vad žadateli pouze poskytne (nikoliv závazně určí) přiměřenou lhůtu. Vzhledem k tomu, že § 45 odst. 2 správního řádu formu této výzvy nijak nepředepisuje a podle § 76 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán rozhoduje usnesením jen v případech stanovených zákonem, je zřejmé, že poskytnutí lhůty (resp. vydání výzvy k odstranění vad žádosti) není nezbytné učinit formou usnesení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 - 37, ze dne 23. 9.

2016, č. j. 7 Azs 123/2016 - 35). *Připisem navíc správní orgán lhůtu k odstranění vad žádosti neurčuje závazně, ale pouze poskytuje žadateli přiměřenou lhůtu, což v konečném důsledku znamená, že vadu žádosti může odstranit i po lhůtě mu určené správním orgánem.*“

39. Jak vyplývá z § 45 odst. 2 s. ř. i z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, v daném případě žalobce mohl vady žádosti odstranit i po uplynutí stanovené lhůty. Žalobce však vady neodstranil ani do dne 23.8.2016, kdy bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož ani následně v průběhu odvolacího řízení, které skončilo dne 13.12.2016, tedy téměř šest měsíců poté, co žalobci uplynula přiměřená lhůta pro odstranění vad podání určená správním orgánem. Soud opakuje, že žalobci nic nebránilo, aby chybějící náležitosti své žádosti vyžadované přímo zákonem doložil správnímu orgánu prvního stupně i kdykoliv poté, co mu stanovená lhůta uplynula. Jinými slovy, marné uplynutí stanovené lhůty není v daném případě rovno nemožnosti požadované podklady předložit; žalobce tak mohl učinit kdykoliv až do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu, k čemuž však nedošlo.
40. Lze shrnout, že bylo povinnosti žalobce předložit zejména listiny uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce musel současně vzít do úvahy důsledky spojené s nedoložením listin vyžadovaných správním orgánem, resp. stanovených zákonem, neboť o těchto důsledcích byl náležitě poučen. S ohledem na výzvu správního orgánu prvního stupně k odstranění vad žádosti se žalobce nemohl domnívat, že by jím podaná žádost mohla být kompletní, a že by tudíž byl v dobré víře v opak, jak naznačil v žalobě. V daném případě tak byla zcela na místě aplikace ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgán předmětnou žádost zamítl, postupoval správně, neboť z žalobcem předložených podkladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Správní orgán v daném případě učinil konkrétní výzvu k odstranění vad žádosti a jasným a dostatečným způsobem specifikoval, jaké doklady je potřeba předložit, aby byla vada zhojena. Tím byla poučovací povinnost správního orgánu splněna. Postup správních orgánů tak nelze považovat za formalistický, jak namítal žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně naopak vyplývá, že věc byla řádně posouzena způsobem, který nevykazuje žádné rysy přepjatého formalismu.
41. Rovněž druhý okruh žalobních námitek shledal soud nedůvodným. Soud předně zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí zkoumat posuzování dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života, tedy úvah o přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. taktéž rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 28.2.2018, č. j. 5 A 123/2015-54). Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“ Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval: „*Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je*

nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“ V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí: „Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně prikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“ Zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje „U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33).

42. Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, v jehož odůvodnění soud uvedl, že „ve smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně ust. § 56 citovaného zákona, které vymezuje důvody pro neudělení dlouhodobého víza. Podle čl. 41 odst. 1 legislativních pravidel vlády schválených usnesením vlády ze dne 19.3.1998, č. 188, ve znění pozdějších změn, slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Pokud je tedy naplněn některý z důvodů uvedených v ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího. Krajský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v případě stěžovatele konstatovaly, že nemají povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život cizince, rozhodují-li podle ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, na které odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti, se tak uplatní pouze v případě, kdy je posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, což v daném případě nepřicházelo v úvahu.“

43. Je však nutné konstatovat, že z důvodu vázanosti České republiky Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) je v předmětné věci potřeba přihlédnout k čl. 8 Úmluvy, který také ukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.5.2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, ve kterém uvedl: *„Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“* Přestože se shora uvedený právní názor vztahoval na postup dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, lze jej užít i v právě projednávané věci při aplikaci ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť vztah ust. § 77 odst. 1 spolu s ust. § 77 odst. 2 a ust. § 56 odst. 1 a 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je obdobný (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27.9.2018, č. j. 30 A 107/2017-66).
44. V dané věci byla shodně jako v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žádost žalobce zamítnuta dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nikoli dle § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tudíž správní orgány nebyly povinny se *ex lege* zabývat dopady žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, přesto to však k námitce žalobce učinily, a to v takovém rozsahu, v jakém žalobce uváděl skutečnosti, které v daném případě považoval za důležité a vhodné. Správní orgány uvedly, že žalobce nemá na území České republiky vybudované rodinné vazby a všichni příbuzní žalobce pobývají v zemi jeho původu. Dále se správní orgány zabývaly délkou pobytu žalobce na území, přičemž dospěly k závěru, že samotná délka pobytu cizince na území České republiky není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a taktéž neshledaly žádné skutečnosti, které by bránily odjezdu žalobce zpět do země původu. Správní orgány tak na základě žalobcových tvrzení neshledaly, že by rozhodnutí bylo ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené. Takové vypořádání lze považovat s ohledem na žalobcova tvrzení jako zcela dostatečné.
45. Ve třetím okruhu námitek žalobce obecně uváděl, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s jeho odvolacími námitkami. K tomu lze obecně konstatovat, že problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala soudní judikatura, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
46. Povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí však nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou

námítku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicit* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

47. Po prostudování správního spisu a zejména napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žalovaná se řádně vypořádala se základními odvolacími námitkami žalobce a svá tvrzení řádně odůvodnila ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Z toho důvodu soud považuje námitky směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k jím uplatněným odvolacím námitkám za nedůvodné.
48. Žalobce v žalobě uplatnil i zcela nekonkrétní námitky (porušení zásady objektivního hodnocení a zásad obsažených v § 2 odst. 2, 3, § 3 a § 4 odst. 1, 4 správního řádu), které však nikterak nespecifikoval. Nejedná se tak o řádně uplatněné žalobní body, na základě kterých by soud mohl a měl posuzovat soulad napadeného rozhodnutí se zákonem.
49. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, které však v řízení žádné náklady nad rámec běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu